

เพชรสีเพลิง

บทที่ 51

การหายตัวไปอย่างไม่มีร่องรอยของผู้ชายทั้งสี่ นอกจากจะทำให้ภัสสรซึ่งถูกพากลั้มมากรุงเทพฯ พร้อมปัทมรสี กระวนกระวายร้อนใจจนไม่มีแก่ใจจะทำอะไรอื่น เผลิมที่ติดต่อกับคนของตนไม่ได้ ก็พลุ่งพล่านไม่น้อยไปกว่ากัน

ภัสสรโทรศัพท์ไปถามข่าวจากเจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าของห้องที่หลายครั้ง คำตอบสุดท้ายทำให้เธอถึงกับหมดแรง

เจ้าหน้าที่ยุติการค้นหาแล้ว.....

“เราทำอะไรไม่ได้หรอกสร”

ภัสสรจึงได้แต่ร้องไห้

ปัทมรสียังมีอาการหนักอยู่ในระหว่างการรักษาพยาบาล ทั้งริบไต่ยก็ไม่มีรู้สึกตัวอยู่ในห้องคนป่วยวิกฤต ภัสสรแทบจะทนความทุกข์ที่ทับถมท่วมท้นไม่ได้ ดีแต่ว่ามีโยธิน และเพื่อนๆ คอยให้กำลังใจ

ไล่ๆ กันนั้นก็ยังมีข่าวใหญ่ที่นำความตื่นเต็นสนใจมาให้ผู้คน ได้มีบุคคลลึกลับโทรศัพท์ไปแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ว่าได้พบเพชรล้ำค่าซึ่งเคยตกเป็นข่าวคึกโครมต่อเนื่องอยู่ตลอดเวลาหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน ครั้งที่เจ้าชายอาหรับถูกลอบปลงพระชนม์แล้วเพชรล้ำค่าของราชตระกูลได้สูญหายไป มีการติดตามค้นหาอยู่นานหลายเดือน แล้วเรื่องก็เงียบหายโดยทางการไม่อาจหาตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษและนำเพชรคืนในองค์กษัตริย์ได้ ในครั้งนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศต้องคลอนแคลนแม้บรรดานักการทูตพยายามแก้ไขทุกวิถีทางแต่ก็ยังไม่อาจทำให้ความสัมพันธ์กลับดีดังเดิม

สิ่งที่เกิดขึ้นใหม่นี้นำมาซึ่งความชื่นชมยินดี ในอันที่จะประสานรอยร้าว นำแปลกที่ไม่มีหลักฐานลายนิ้วมือหรือสิ่งใดให้สืบหาตัวผู้เกี่ยวข้องได้เลย เหมือนกับว่าเพชรล้ำค่า หยาดลงมาจากสรวงสวรรค์หาที่มาไม่พบ

เผลิมไม่อยากจะเชื่อข่าวที่ได้ยิน ร่ำร้องว่า

“ต้องไม่ใช่ ต้องไม่ใช่”

หากครั้นเห็นภาพในข่าวครั้งแล้วครั้งเล่าเขาก็ได้แต่โวยวาย

“เพชรของกูต่างหาก... เพชรของกู....”

เผลิจคอยติดตามบิดาไม่ยอมให้คลาดคลา เมื่อใดที่อีกฝ่ายคลุ้มคลั่งจนควบคุมตัวเองไม่ได้เขาก็เฝ้าปลอบปลางเตือนสติ

“พ่อครับ อย่าอะอะไป ประเดี๋ยวใครมาได้ยินเข้าจะลำบากของนั้นไม่ใช่ของเรา มันกลับไปอยู่ที่ที่ควรแล้ว พ่อทำใจเถอะครับ”

เผลิมไม่ฟังเสียง “นี่แหละเพชรของกูที่ถูกขโมยไป ไอ้พวกระยำไปตามคืนแล้วปล่อยให้หลุดมือไปได้ยังไง มันคงทรยศกูแน่ๆ คอยดูเถอะกูจะตามล่ามันทีละคน”

“พ่อครับ ถึงไม่เห็นแก่ผมก็เห็นแก่แม่เถอะ เรามีทุกอย่างพร้อมแล้ว พ่ออยากได้อะไรก็ซื้อหาเอา อย่าไปอยากได้ของที่ไม่ควรจะได้เลยครับ”

“เพชรของกู กูจะเอาของกูคืนมา”

ในยามคำคืนชายสูงวัยยังละเมอโวยวายเหมือนคนเสียดสติ

ในวันรุ่งขึ้นเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายนายมาที่บ้าน แจ้งข้อหาพยายามฆ่าโดยมุ่งประเด็นที่การขัดแย้งเรื่องผลประโยชน์โดยมีเชวงในฐานะหุ้นส่วนของริบไต่ยเป็นเจ้าทุกข์

เผลิมไม่มีปฏิกิริยาว่าเดือดร้อน เขาเรียกทนายความมือหนึ่งที่เคยใช้งานและทำงานบรรลุผลตามความต้องการทุกครั้งให้มาทำหน้าที่ที่สุดก็ได้ประกันตัว ทำที่ที่แสดงต่อหน้าผู้คนแม้จะสงบสำรวมแต่ก็มีหลายครั้งที่เขาปล่อยโทสะที่ควบคุมไม่ได้ออกมา

เผลิจที่คอยติดตามบิดา รู้สึกอึดอัดหนักหน่วง ไม่แน่ใจว่าสภาพของบิดาตอนนี้กับเมื่อครั้งยังครอบครองเพชรต้องห้ามไว้สภาพไหนจะเลวร้ายกว่ากัน

เขาปลอบมารดาที่ยังอยู่ต่างประเทศทางโทรศัพท์

“แม่ไม่ต้องห่วงนะครับ ทุกอย่างกำลังจะเรียบร้อย แล้วผมจะพาแม่กลับบ้านเร็วๆ นี้”

การมอบคืนเพชรล้ำค่า ถ่ายทอดแพร่ไปในทุกช่องทางของการสื่อสาร เพชรสีเพลิง กลับคืนสู่ที่ทางในความดูแลของผู้เป็นเจ้าของ

ปัทมศรีมีอาการดีขึ้นเช่นเดียวกับธนุส หญิงสาวเฝ้าติดตามข่าวด้วยความโล่งใจ ธิปไตยรู้ตัวแล้วแต่แล้วยังพูดไม่ได้ ซ้ำขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวช่วยเหลือตนเองก็ไม่ได้ทั้งสิ้น

คนที่สภาพร่างกายฟื้นฟูรวดเร็ว แต่ดูเหมือนจะบาดเจ็บสาหัส ต่อมตรมภายในไม่หายคือภัสสร แม้จะมีโยธินเคียงข้างคอยเป็นเพื่อนปลอบใจ หญิงสาวก็มักจะเศร้าซึม บ่อยๆ เมื่ออยู่คนเดียว เธอร้องไห้ถึงคนที่เอาตัวเข้าแลกกับความปลอดภัยของพวกเขา...

ใครคนนั้นเคยกอดเธอไว้กับอก กระซิบปลอบว่า

...อยากร้องไห้ก็ร้อง ร้องให้เต็มที่เลย ไม่มีใครว่าอะไรหรอก...

...เกลียดพี่ให้เต็มที่ จะทำอะไรพี่ก็ได้ทั้งนั้น...

...ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นระหว่างเรา จำไว้... ว่าพี่รักสร...

หญิงสาวปิดปากเมื่อเสียงร้องให้ดังลอด... เขาตายแล้วจริงๆ หรือ.....

สร้อยระย้ามาหา จับมือเธอขอให้เล่าเรื่อง ภัสสรเล่าพลางก็ร้องไห้ อีกฝ่ายเศร้าเสียใจไม่แพ้กัน แม้พยายามที่จะไม่แสดงออกมาแต่ก็ยังน้ำตาซึม

“พี่สหัสช่วยชีวิตพวกเราไว้ค่ะ”

“เขาไม่เคยกลัวใคร หัวใจเขาเหมือนราชสีห์...” สาวใหญ่พูดพลางซับน้ำตา

ภัสสร เข้าใจความรู้สึกของสร้อยระย้าดี เธอเพียงจะรู้ว่าเพราะเหตุใด สหัสจึงเกรงใจและถนอมน้ำใจสาวใหญ่ผู้นั้นจนเคยทิ้งให้เธอต้องน้อยใจบ่อยๆ ไม่ใช่เพราะเงิน แต่เป็นความรักและความจริงใจที่สร้อยระย้ามีให้แก่เขาตลอดมาต่างหาก

สร้อยระย้าจากไป ภัสสรไม่รู้ว่าหัวใจที่ถูกใครๆ มองว่ากร้าวแกร่งดวงนั้นบอบช้ำมากกว่าเธอหลายเท่าตัว สร้อยระย้าผ่านความสุขความทุกข์มามาก แล้วก็ต้องมาพบกับความไม่สมหวังอีกครั้ง

สาวใหญ่หันไปนุ่งขาวห่มขาวอยู่ที่วัดเพราะไม่มีแกใจจะทำอะไรอื่น สำหรับสร้อยระย้า โลกของเธอเมื่อไม่มีสหัส กลับอ้างว้างหม่นมัวลงอีกครั้ง.....

ปัทมศรียิ้มเศร้าให้คนที่มาเยี่ยม ร่างสูงมีหลังไหล่กว้างตั้งตรง ใบหน้าสะอาดสีหน้าอ่อนขริมนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขามา แต่ไม่ว่าจะเป็นครั้งที่เท่าไร ชายหนุ่มก็รักษาท่าทีและระยะห่างไว้อย่างมั่นคง

“วันนี้เป็นอย่างไรบ้างครับ คุณคนสัมผัสดีขึ้น คงจะหายป่วยกลับเป็นปกติในไม่ช้า”

แม้จะโหยหาแต่ปัทมศรีก็ไม่คิดพยายามจะทำลายระยะห่างนั้น

“อีกไม่กี่วันก็จะกลับไปทำงานแล้วค่ะ ทิ้งมานาน ไม่รู้ว่าลูกน้องดูแลงานกันดีหรือเปล่า”

“ผมเสียใจเรื่องคุณธิปไตย...” เขามองเธอด้วยดวงตาสะท้อนสำนึกผิดและความรู้สึกที่ขมขื่น “และ...เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด...”

“มันเป็นชะตากรรมค่ะ...” ประกายตาเธอสะท้อนความเจ็บปวด แต่แล้วก็สั่นหน้า “แต่ช่วงมันเถอะค่ะ ถึงอย่างไรมันก็เกิดขึ้นแล้วเก็บไว้เป็นบทเรียน ต่อไปนี้เราทำข้างหน้าให้ดีที่สุดดีกว่า”

“ผมนับถือน้ำใจคุณสัมผัสเสมอ”

“คุณเผด็จจะกลับไปอเมริกาเมื่อไหร่คะ”

“ผมจะกลับไปรับแม่และ...ครอบครัว...” เขาสะดุดเมื่อต้องพูดถึงบุตรและภรรยา “ถ้าเขายอมมานะครับ... ผมเคยชวนแต่ว่าเขาไม่ยอมมา บอกว่าไม่ชอบเมืองไทย”

หญิงสาวนั่งรับฟัง เผด็จพูดต่อไปว่า

“ผมต้องดูแลพ่อจนกว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย ระยะนี้พออาการไม่ค่อยดี หน้ามืดและเจ็บที่หัวใจบ่อยๆ”

คนที่หมกมุ่นคิดทำร้ายคนอื่นจะมีความสุขได้อย่างไร ปัทมศรียังจำสีหน้าโหดเหี้ยมของคนที่สั่งให้ลูกน้องทำร้ายเธอได้อย่างฝังใจ มันเป็นฝันร้ายที่เธอคงจะลืมเลือนได้ยาก

ไม่ว่าสิ่งเลวร้ายใดจะเกิดกับเผด็จ ปัทมศรีก็คิดว่าเหมาะสมแล้ว

“คุณเขวงเป็นคนฟ้องเรื่องคดี แต่ถ้าถูกเรียกตัวฉันก็จำเป็นต้องขึ้นให้การนะค่ะ”

“ผมเข้าใจ คุณสัมผัสทำตามที่เราเห็นสมควรเถอะครับ”

ตามองตา หญิงสาวน้ำตาอาววาบ

“ทำไมเราต้องมาเป็นฝ่ายตรงข้ามกันด้วย...”

อีกฝ่ายถอนใจ “มันคงเป็นชะตากรรมนะครับ”

เธอร้องไห้เมื่อร่างสูงลาจากไป บัณฑิตไม่เข้าใจว่าทำไม เธอต้องมารักผู้ชายคนนี้ ทั้งที่มีใครต่อใครมาชอบเธอมากมาย เธอเคยทำบาปกรรมใดไว้จึงต้องมารักคนที่ไม่อาจจะรักกันได้

ธนุส รู้สึกตัวแล้ว ชายหนุ่มถูกย้ายออกจากห้องคนป่วย วิกฤตมาอยู่ห้องธรรมดาที่เต็มไปด้วยกระเช้าดอกไม้และคนมาเยี่ยม ทุกครั้งเมื่อเธอมาเยี่ยม เขาจะยิ้มขึ้น ยืนดอกไม้ที่สวยงามที่สุด ให้เธอหนึ่งดอก ท่าทีของลูกชายทำให้พ่อแม่เขาไม่ถือโกรธซ้ำยัง เอาใจเธออีกด้วย

ธนุสพูดว่า “ผมดีใจที่คุณถูกยิงวันนั้นเป็นผมแทนที่จะเป็น คุณสัมผัส”

“แต่ฉันเสียใจค่ะ คุณไม่น่าจะต้องมารับเคราะห์เลย”

“ถ้าถูกยิงแล้วคุณสัมผัสมาเยี่ยมทุกวันก็น่าจะคุ้มกันนะครับ”

เขายังไม่ใช่ชายหนุ่มที่สมบูรณ์แข็งแรงอย่างที่เคยเป็น และ จะต้องใช้เวลาฟื้นฟูร่างกายอีกนานกว่าจะกลับมาใช้ชีวิตปกติดังเดิม ได้ ธนุสรู้ตัวแต่ใบหน้ายังระบวยรอยยิ้มแจ่มใส

ชายหนุ่มจับมือเธอเมื่อเธอลากลับ “แล้วมาอีกนะครับ หรือว่าจะให้ผมเป็นฝ่ายไปเยี่ยมคุณสัมผัส เราจะได้พบกันทุกวัน”

บัณฑิตรู้สึกว่าเขาต้องรับผิดชอบในเรื่องที่เกิดขึ้น

“คุณธนุสไม่ต้องลำบากหรอกค่ะ แล้วฉันจะมา จะมาทุกวัน จนคุณธนุสเบื่อเลย”

“จริงหรือครับ... ไม่รู้ว่าใครจะเบื่อก่อน”

“ไม่ใช่สัมผัสหรอกค่ะ” เธอให้คำมั่น ตั้งใจว่าไม่ว่าธนุสจะต้องการอะไร เพื่อชดเชยและชดใช้... เธอจะไม่ปฏิเสธ

โยธินและภัสสรเป็นคนพาเธอออกจากโรงพยาบาล ห้องหับ ในบ้านที่เคยถูกรื้อค้นและมีการต่อสู้อันชั่วของถูกทำลายเสียหายกลับ เข้าสู่ระเบียบเรียบร้อย บัณฑิตเอ่ยปากชมภัสสร เจ้าตัวพูดซึ้งๆ ว่า

“พี่โยเป็นคนจัดการค่ะ”

“คุณโยนะหรือ”

“พี่คะนี่ก็มาช่วยด้วยครับ”

บัณฑิตนั่งมองน้องสาว “ไม่กลัวชวนคะนี่คิดร้ายเอาอีกหรือ”

“ไม่กลัวค่ะ ดีเสียอีกซิ สรจะได้...” คำพูดขาดหายใจ แล้ว น้ำตาก็ร่วงผล็อย

อีกฝ่ายเข้าใจ โอบกอดน้องสาวไว้

“สรตัดสินใจเถอะ สหสตายแล้ว สรจะเศร้าเสียใจอย่างไรเขาก็กลับมาอีกไม่ได้ สรยังเด็ก ชีวิตยังต้องไปอีกไกล”

อีกฝ่ายร้องไห้ออกมาดังๆ บัณฑิตดึงร่างเล็กๆ ที่ไร้อึดหยุ่นแรง เข้ามากอดไว้ ไม่นึกตำหนิสกนดิที่ภัสสรฝังใจขนาดนี้

เธอยอมรับแล้วว่าทำผิดที่เคยมองข้ามความรักของสหส..... หลังจากผ่านความทุกข์ยากมากมายในช่วงเวลาเพียงไม่กี่เดือนมานี้ ความรู้สึกนึกคิดของเธอเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

หากย้อนเวลากลับได้เธอคงรักษาเขาไว้ แทนที่จะเป็นฐานะและความเห็นแก่ตัวของบิดา ซึ่งที่สุดก็ทำได้แม้แต่ส่งเด็กไร้เดียงสาที่รัก และไว้ใจเขาเช่นภัสสรไปสู่อันตราย

เธอเริ่มมองเห็นคุณค่าที่แท้จริงของการมีและการใช้ชีวิตที่ถูกควร.....

รถยนต์คันหรูแล่นไปในเส้นทางที่ภัสสรเคยคุ้น โยธินนั่งประจำที่คนขับคู่กับบัณฑิต ภัสสรที่พึ่งร่างกับเบาะหลังหลับตา น้ำตาซึมนึกถึงผู้ชายใบหน้าเคร่งขรึมที่เป็นคนขับรถพาเธอมาในครั้งก่อน หญิงสาวรู้สึกถูกบีบคั้นจนเจ็บในหัวใจเมื่อถามตัวเองว่าเขาตายด้วยความทุกข์ทรมานหรือเปล่า

โยธินเฝ้าขยับตัวมองเธอจากกระจกมองหลัง ความจริงที่รู้ว่า ภัสสรรักสหส ทำร้ายความรู้สึกเขาไม่น้อย แต่ถึงอย่างไรเขาก็ผูกพันเกินกว่าจะปล่อยให้เธออยู่กับความทุกข์แต่เพียงลำพัง

บ้านหลังน้อยในท่ามกลางไม้ใหญ่ร่มครึ้มกลับคึกคักเพราะ
 อาคันตุกะจากเมืองหลวง สุกัดแต่งตัวรอกอย ดื่อกดีใจที่จะได้
 ไปอยู่กรุงเทพฯ

“เราจะดูแลสุกัดให้เขาได้รับการรักษาพยาบาลอย่างดีแล้วจะพา
 กลับมาเยี่ยมบ้านบ่อยๆ คุณป้าไม่ต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ” ปันรสี
 จับมือหญิงสูงวัย ท่าที่อ่อนโยนจริงใจทำให้โยธินต้องมองอย่างชื่นชม
 และภัสสรรู้สึกตื้นตันจนน้ำตาซึม

“ป้าฝากสุกัดกับคุณหนูด้วยก็แล้วกัน ป้าต้องดูแลพีชไร้
 วันๆ ปล่อยมันไว้ที่บ้านคนเดียวคงไม่ทำอะไรดีขึ้น

ภัสสรไม่วายถามว่า

“คุณป้าไม่ได้ข่าวพีชหุสเลยหรือคะ”

สีหน่านางหม่นมัว จับมือภัสสรอย่างปลอบ “สหัสตายไปแล้ว
 อย่าไปพูด ไปนึกถึงเขาอีกเลย”

เธอนั่งซึมคนเดียวเมื่อคนอื่น ๆ ยังพูดคุยกัน ที่ตรงนั้นตรงนี้
 ทั้งร่องรอยให้นึกถึงชายร่างสูงหนาแข็งแรงที่เคยกอดเธอไว้ในอ้อมแขน
 น้ำตาลิ้นผ่านแก้มไม่รู้เท่าไร มือบางๆ ปาดผ่านแต่ยังทิ้งรอยคราบ
 ไว้ครั้งแล้วครั้งเล่า.....

โยธินนั่งลงข้างๆ ในคำคืนต่อมา ดวงตาอ่อนขริมจับมอง
 ไบหน่าล่อที่หม่นหมองของหญิงสาว ในบัดนี้เธอไม่ใช่สาวน้อยร่าเริง
 แสงนอนซงต่อปากต่อคำคนเก่า แต่เป็นหญิงสาวเศร้าซึ้งที่ยิ้มยาก
 เต็มที่

“พีชต้องกลับไปทำงานที่เยอรมัน สรจะไปกับพีใหม่”

ภัสสรสั่นหน้า “สรต้องคอยดูแลพอกับพีสุกัดค่ะ”

“ทั้งสองคนมีคุณค่ามากมาย พวกเขาสบายดี พีว่าสุกัด
 ต่างหากที่เป็นฝ่ายดูแลสร”

หญิงสาวผินยิ้ม “อยู่กับเขาแล้วสรสบายใจค่ะ”

“แล้วอยู่กับพีละ สรสบายใจไหม”

“ค่ะ”

อีกฝ่ายหนึ่งมองแล้วจับมือเธอไปกอดไว้กับอก ทำน้ำเสียง
 ออดอ้อนหยอกเย้า

“พูดให้โรแมนติกหน่อยได้ไหมครับคุณผู้หญิง
 พีกำลังจะขอสรแต่งงานนะ”

เธอถามอย่างแปลกใจ “จริงหรือคะ”

“เรื่องนี้พูดเล่นได้หรือ”

หญิงสาวจะดึงมือกลับ แต่อีกฝ่ายยังยึดไว้

“สรต้องการเวลาอีกนานเท่าไรถึงจะตอบพี”

เธอมองเห็นดวงตาอ่อนโยนที่จริงใจ สำนึกรับรู้ว่าในช่วงเวลา
 ของความทุกข์ยาก โยธินมาอยู่ข้างๆ พยายามทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น
 เธอตอบรับการหมั้นหมาย

กล่องเครื่องประดับน้อยใหญ่วางเรียงราย เปิดฝาอวดโฉม
 เม็ดมณีมีค่าที่ถูกร้อยเรียงอยู่ในรูปแบบต่างๆ ชุดสร้อยคอหูกุ คู่กับ
 ต่างหูกำไล และแหวน แต่ละชุดบอกมูลค่าสูงส่งอยู่ในตัว

แต่หนุ่มสาวที่ได้รับการเอาอกเอาใจให้เลือกหยิบไปเป็นเจ้าของ
 กลับไม่มีท่าทีจะพอใจง่ายๆ ชายหนุ่มจับมือบางไว้ หยิบแหวน
 จากกล่องออกมาสวมใส่ให้ เธอส่ายหน้าแล้วเขาก็รู้ดมั่นกลับไปเก็บ

บุญยงพูดว่า “ถ้าขนาดใหญ่ไปก็เอาไปแก้ไขเล็กลงได้นะหนู”

ภัสสรกระซิบบอกพี่สาวว่า “มันเว่อไป สรอยากได้แหวนวง
 เล็กๆ”

ปันรสีปลอบว่า “เลือกสักชุดสำหรับงานพิธี แล้วค่อยหาแหวน
 วงเล็กๆ ใส่เล่นทีหลังก็ได้”

“แล้วจะอวดใครๆ ได้ยังไงคะว่าเป็นแหวนแต่งงาน”

“เรื่องมากจริง” พี่สาวดู ซ้ำเลื่องมองบุญยงอย่างเกรงใจ

สร้อยระย้าในชุดนุ่งห่มสีขาวเลื่อนกล่องมาให้

“อาเองก็ตั้งใจจะให้ของขวัญหลานสะใภ้เหมือนกัน ชุดนี้
 ถูกใจหรือเปล่า”

หญิงสาวขยับตัวอย่างอึดอัด มองปันรสีอย่างขอความช่วยเหลือ
 บุญยงหัวเราะ “เอาเถอะ ค่อยๆ เลือกดู ถ้ายังตัดสินใจ
 ไม่ได้ จะเก็บทั้งหมดนี้เอาไว้ก่อนก็ได้ ยิ่งไงๆ ก็ต้องเป็นของหนูอยู่
 แล้ว”

“อ๊วย ไม่เอาละคะ คุณลุง” หญิงสาวร้องออกมา
 “ลุงมีลูกชายอยู่คนเดียว ที่สุดแล้วก็ต้องยกให้เขาทั้งหมด
 ลุงดีใจที่สรจะมาเป็นลูกสาว”

หญิงสาวพนมมือกราบลงอย่างปลาบปลื้ม ถึงแม้พ่อแม่ไม่รักเธอ
 แต่ภัสสรก็มีบุญคุณ และผู้การตำรวจสุทธิให้ความเอื้อเอ็นดู

มืออุ่นๆ ของโยธินพัวพันโอบหลังไหล่เธอ ใบหน้าเข้มขึ้น
 ปรายตากระจ่างกลับมาหลุกหลิกวาววามอีกครั้งหลังตื่นจากฝันร้าย
 ที่เขาโทษตัวเองว่าเป็นผู้ผิดที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุจนชญาเสียชีวิต
 เสียงหัวเราะของเขาทำให้คนอื่น ๆ พลอยมีความสุขไปด้วย

ความสุขของลูกชายทำให้บุญยมมองภัสสรอย่างสำนึกบุญคุณ
 ราวกับเธอเป็นเทพธิดาสีขาวที่นำความสว่างไสวกลับมาให้ครอบครัว
 จะมีก็แต่ชวนคะเนิง ที่หม่นหมองทั้งที่ฝันใจอย่างเต็มที่ที่จะทำให้
 ตัวเองสดใส เธอใส่สีส้นให้แก่ตนเองมากกว่าที่เคย เสื้อสีสด
 ทรงผมใหม่ แต่งเล็บประณีต แล้วยังแต่งหน้าเข้ม

ในท่ามกลางเสียงหัวเราะครึกครื้นของผู้คนที่มาอยู่ร่วมกัน
 สองสาวต่างวัยยังมองหน้ากันไม่สนิท เมื่อตาต่อตาบังเอิญสบกัน
 ภัสสรเห็นความผิดหวังหม่นหมองสูญเสีย ฉายชัดอยู่ในสีหน้าของ
 สาวใหญ่ที่แอบหลงรักโยธิน

ภัสสรรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังทำผิดบาป

หญิงสาวปล่อยตัวให้ชายหนุ่มโอบกอดพาเคลื่อนไปในฟลอร์
 เต้นรำที่มีดิสโก้ จังหวะเพลงช้าอ่อนหวานเป็นเพลงที่เคยฟังด้วยกัน
 มาก่อน แต่เธอกลับนึกถึงสหัสอย่างโหยหา

ชายหนุ่มที่กำลังโอบกอดเธอ ก้มลงกระซิบหยอกเย้า
 “นี่เป็นครั้งแรกที่เราเต้นรำกัน สรช่วยพี่จำวันเวลาไว้นะ”
 ภัสสรน้ำตาซึม มันซึมผ่านเสื้อชายหนุ่มจนเขาต้องจับเธอ
 ออกห่างจากตัวเพื่อมองให้ถนัด

“สรร้องให้ทำไม”

หญิงสาวกลักริ้นก้อนแข็งที่ติดลำคอ “เวลานี้ สามทุ่มสี่สิบ
 ห้านาที วันที่สี่สิบสี่มกราคมสองพันห้าร้อยสี่สิบหก....”

อีกฝ่ายหัวเราะ กระซิบวงแขนโอบร่างบางแน่นเข้า ริมฝีปาก
 สีอ่อนที่ระบายนคราบาง ก้มลงมาจุมพิตข้างแก้ม

“พี่รักสร....”

ภัสสรปาดน้ำตาแทนคำตอบ เกลียดตัวเองที่หลอกให้เขามี
 ความสุขขณะที่เธอกำลังนึกถึงคนอื่น.....

ปณิธิได้รับฟังความรู้สึกผิดบาปของน้องสาวแล้วก็ปลอบว่า
 “สหัสตายไปแล้ว สรปล่อยเขาไปเถอะ ชีวิตข้างหน้ายังมี
 วันสดใส คุณโยธินสร เขาจะทำให้สรมีชีวิตใหม่ที่มีความสุข”

ภัสสรปลุกปลอบให้กำลังใจของตนเอง เธอเคยรักโยธิน
 ก่อนที่จะมารู้จักสหัส เธอเคยมีความสุขเมื่ออยู่กับเขาแล้วทำไมจะมี
 อีกไม่ได้ นอกจากโยธินแล้วภัสสรก็มองไม่เห็นใครอื่นอีกแล้ว ที่จะ
 ทำให้เธอลืมความเจ็บปวดจากการที่สหัสถูกทำร้ายจนตายจากไป

โทรศัพท์จากชวนคะเนิงทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนไปหมด...!

“มีเรื่องหนึ่งที่พี่คิดว่าน้องสรควรจะต้องรู้ เรื่องของคุณโย...
 พี่คิดว่าน้องสรควรจะต้องรู้เสียตั้งแต่ตอนนี้ดีกว่าจะรู้ทีหลัง”

ภัสสรอยู่แล้วที่ชวนคะเนิงคงไม่ปล่อยโยธินง่ายๆ โยธินเคย
 รักสนุกปล่อยตัวมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงหลายคน บางที่ชวนคะเนิง
 ก็อาจจะเป็นคนหนึ่งที่เคยมีความสัมพันธ์ล้าจนถอนตัวถอนใจไม่ขึ้น

เธอคิดว่าไม่ว่าชวนคะเนิงจะป้อนเรื่องอะไร เธอก็พร้อมที่จะรับฟัง
 และให้อภัยโยธินทุกอย่าง เธอจะไม่ถอยกลับอีกแล้ว.....

หากพออีกฝ่ายเริ่มเล่า “น้องสรอยากรู้ไหมคะว่าใครทำให้
 ชญาตาย” โลกที่กำลังจะสว่างของเธอก็กลับพลิกวูบ

ภัสสรหลบหน้าชายหนุ่มก่อนจะเขียนจดหมายขอยุติ
 ความสัมพันธ์

หลังจากนั้นเธอพาตัวเองหนีหาย

ไม่บอกใครแม้สักคนว่าไปไหน.....